

ESCOLA NOU CLAVÉ

Q - A R T

REVISTA D'ART

Q-ART

03 Presentació

04 Kefren

05 Beata Ludovica Albertoni

07 David

09 Medusa

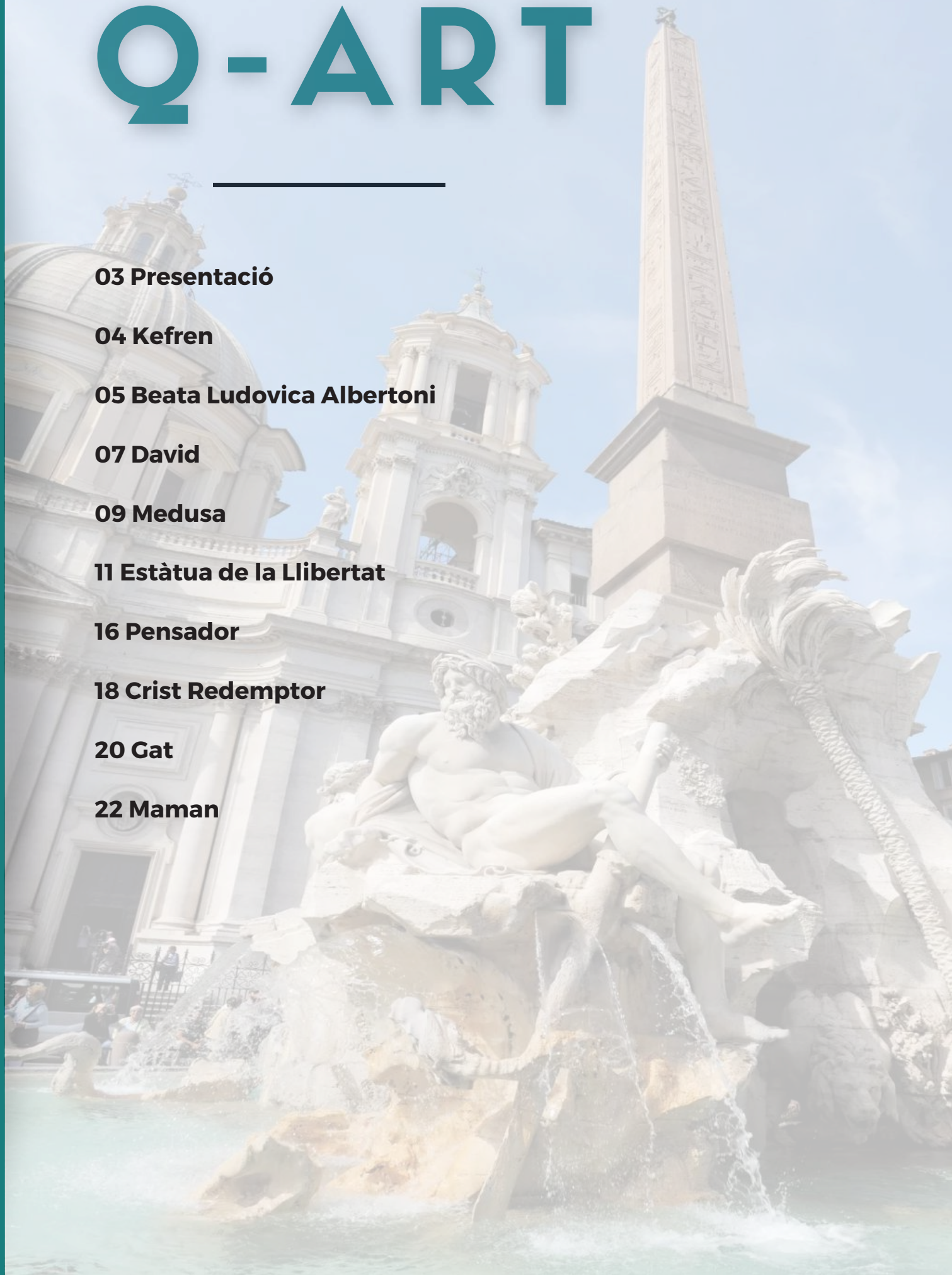
11 Estàtua de la Llibertat

16 Pensador

18 Crist Redemptor

20 Gat

22 Maman

PRESENTACIÓ

Ens complau presentar-vos un nou número de la revista Q-Art, una publicació que any rere any es consolida com un espai de creació, reflexió i difusió cultural dins de la nostra escola. Aquest projecte neix de la voluntat d'apropar l'art als joves i de donar veu a les seves interpretacions, a les seves emocions i a la seva capacitat d'observar el món amb ulls crítics i sensibles.

En aquesta ocasió, els i les alumnes de 4t d'ESO de la matèria d'Història de l'Art han dedicat el seu treball al llenguatge escultòric. Al llarg del curs, han explorat com la forma, el volum, la textura i la llum es combinen per donar vida a materials aparentment inerts. Han descobert que l'escultura no és només un objecte, sinó una manera d'expressar idees, sentiments i valors; una porta per comprendre com cada època i cada cultura ha entès el cos humà, la natura i el moviment.

A partir d'aquest recorregut per la història de l'art, l'alumnat ha seleccionat diverses escultures representatives de diferents moments i estils —des del món clàssic fins a la contemporaneïtat— i n'ha fet una lectura personal i documentada. Els seus comentaris artístics s'han convertit en articles que, tot mantenint el rigor acadèmic, deixen entreveure la mirada viva i singular de cada estudiant. En les seves paraules hi trobem tant la passió per comprendre l'obra com el desig d'explicar-la als altres, d'establir un diàleg entre l'art del passat i la sensibilitat del present.

Aquest número de Q-Art és també el resultat d'un procés d'aprenentatge competencial, on l'alumnat ha desenvolupat habilitats comunicatives, de recerca i d'expressió crítica, treballant de manera cooperativa i creativa. L'art es converteix així en un pretext per aprendre a pensar, a argumentar i a comunicar. Cada article és fruit d'una mirada que investiga, que compara, que interpreta i que busca connectar amb qui llegeix.

La revista Q-Art vol ser, doncs, un pont entre l'escola i la cultura, un espai on l'art deixi de ser només matèria d'estudi per esdevenir experiència compartida. Les seves pàgines són una mostra del compromís de l'Escola Nou Clavé amb una educació que fomenti la sensibilitat estètica, el pensament crític i el respecte pel patrimoni artístic.

Us convidem a llegir aquesta nova edició amb curiositat i amb mirada oberta. Deixeu-vos sorprendre per les reflexions dels i les nostres joves autors i autores, que han sabut mirar les escultures no només com a obres d'art, sinó com a testimonis del pas del temps, de la creativitat humana i de la necessitat universal d'expressar-nos a través de la bellesa.

L'art, com l'educació, ens ajuda a comprendre el món i a trobar-hi el nostre lloc. Esperem que aquestes pàgines us inspirin, us emocionin i us facin mirar les obres escultòriques amb una nova llum.

KEFRÉN

2550 aC - 2480 aC

El títol de l'obra és "L'Estàtua de Kefrén", l'autor de l'obra és anònim, la van començar a fer entre els anys 2550 aC i va ser finalitzada l'any 2480 aC. L'estil d'aquesta obra és egipci, està localitzada al Museu Egipci del Caire, Egipte. Aquesta figura està feta de Diorita, i la seva tècnica és la talla, que consisteix a donar forma a una figura sòlida. El tipus d'escultura d'aquesta obra és sedent, ja que representa a Kefrén assegut. També té com característica que té un relleu molt suau a la part del pectoral, en canvi, en el rostre té les faccions més marcades. Aquesta escultura representa l'escena de Kefrén mirant a l'infinit amb les mans reposades a les seves cames. Aquesta estàtua està exposada al Museu del Caire, a Egipte

L'estàtua de Kefrén té una textura llisa i dura, que és el resultat de la polida de la pedra, la seva sensació de duresa dona fredor, gràcies a la polida de la pedra. No té relleus, ja que és una estàtua que no està enganxada a cap superfície. Té frontalitat, perquè en l'escena que està representant l'estàtua, se suposa que Kefrén està mirant a l'infinit, la seva simetria és rígida, també es poden veure més detalls al davant. La composició de l'estàtua de Kefrén és de frontalitat i simetria, amb el faraó assegut al tron, el moviment de l'estàtua és nul, es tracta d'una figura que no està fent res, és a dir, no representa que estigui fent cap moviment, la figura està assegurada.

La figura té un reposat que és hieràtic, que vol dir que la estàtua està totalment rígida. El dinàmic de la estàtua de Kefrén no té cap moviment, la figura apareix representada assegurada, sense fer cap moviment. La incidència de la llum és nul·la, ja que el relleu de la estàtua és molt suau i llis. Quasi no té contrastada, perquè els detalls són mínims i si n'hi ha, gairebé no es veu. Es creu que abans, aquesta figura tenia policromia, ja que estava feta de diorita, però per ara no en té.

L'estàtua de Kefrén presenta formes d'expressió que combinen la majestat del faraó amb el simbolisme religiós i polític egipci. Destaca la immobilitat i la simetria frontal, que s'aconsegueix mitjançant la rigidesa de la postura sedent i l'estricta aplicació de la llei de la frontalitat i la llei de la simetria, que obeeixen a la necessitat de ser vista des d'una posició fixa i simètrica. L'estàtua és figurativa, no abstracte, ja que representa la realitat de manera que es pot reconèixer. El naturalisme es manifesta a través de la representació idealitzada però detallada del faraó, per això l'estàtua és idealista. El convencionalisme jeràrquic d'aquesta figura és la mateixa en totes o la gran majoria d'escultures egípcies.

Els elements d'expressió d'aquesta figura inclou la seva pose rígida i frontal, que transmet serenitat i poder. La seva anatomia és correcta, ja que no té parts del cos més grans o més petites del normal. Com que l'estàtua és rígida i gairebé sense relleu, la roba que té, que és la seva faldilla, no té plecs. L'espiritualitat d'aquesta estàtua manifesta a través del seu simbolisme i la seva funció ritual, per assegurar la immortalitat del faraó.

En el tema de l'escultura es ressalta sobretot de la divinitat i l'etern poder del faraó. L'estàtua de Kefrén s'identifica per la seva figura del faraó assegut en un tron. La finalitat d'aquesta figura és religiosa, ja que va ser destinada a ser un repòs del faraó, la seva funció és funerària, per a la tomba del faraó en repòs.

L'estàtua va ser encarregada pel mateix faraó Kefrén i l'estàtua es dirigeix a un públic més enllà del temps, servint com un doble del faraó per al viatge de l'ànima després de la mort. El context sociocultural de l'estàtua de Kefrén és l'exaltació de la divinitat del faraó, el poder de l'Estat i la creença en la immortalitat. L'Estàtua de Kefrén es va erigir durant la IV Dinastia de l'Imperi Antic d'Egipte i va ser descoberta en 1860 per l'arqueòleg francès Auguste Mariette en una fossa enllosada del Temple de la Vall de Kefrén, prop de Guiza. L'estàtua sedent de Kefrén no sols es destaca per la seva qualitat tècnica i material, sinó per la iconografia de poder i divinitat que projecta.

BEATA LUDOVICA ALBERTONI

1671-1674

L'escultura de Beata Ludovica Albertoni està feta de marbre i jaspi i dóna sensació de duresa la va ser de Gian Lorenzo Bernini al segle 1671-1674. l'estil és Barroc i està localitzat a la Capella Altieri, especialment dissenyada per això, a l'església de Sant Francesc a Ripa a Roma, Itàlia. és un jacent i la textura és llisses i te volum el punt de vista és frontalitat. és art cinètic. la llum natural a través de dos petits finestrals amagats i genera un raig de llum de caire celestial. no és de policromia. es figuratiu Anatomia és correcta i és vestits.

En ple èxtasi místic, Ludovica sembla volar del matalàs. Les seves robes es pleguen i la seva cara expressa una cosa així com un orgasme místic. En entrar en contacte amb Déu, la beata inclina el cap enrere, posa una mà al pit, tanca els ulls i obre una mica la boca. Està en ple èxtasi. i és realisme. L'estàtua mostra Ludovica en un estat d'èxtasi espiritual, amb el cos retorçat i la roba en moviment, capturant el moment de la seva unió mística amb Déu. La il·luminació dramàtica i l'expressió emocional són característiques de l'estil barroc.

La identitat de l'escultura és la representació d'una dona pietosa al clímax del seu viatge espiritual, combinant la intensitat física amb l'elevació mística característica del Barroc. i està religiosa. la funció de l'escultura és didàctica. L'escultura de la Beata Ludovica Albertoni va ser encarregada per la família Altieri.

Bernini ja havia explorat el tema de l'èxtasi místic amb el seu famós Èxtasi de Santa Teresa (1647-1652). A la Beata Ludovica Albertoni, reprèn aquest concepte d'una manera més íntima i agonitzant, possiblement representant no sols l'èxtasi, sinó també el moment de la mort de la beata. Bernini va buscar retratar la intensa emoció i el fervor espiritual de la beata en els darrers instants de vida.

L'escultura de la Beata Ludovica Albertoni és una obra significativa dins la producció total de Gian Lorenzo Bernini, tot i que no és tan icònica com el famós Èxtasi de Santa Teresa. La seva importància rau en diversos aspectes: és una de les seves darreres obres, exemplifica el concepte d'obra d'art total i mostra una evolució en el seu estil.

“L'hermafrodita dormint”, “L'èxtasi de Santa Teresa” o “Apol·lo i Dafne” són exemples representatius de la seva magnificència com a escultor.

DAVID

1623-1624

L'escultura és una forma d'art que serveix per representar persones, històries o moments importants utilitzant materials com el marbre. Els escultors fan que una figura de pedra sembli viva i transmeti emocions. Una de les obres més conegudes del Barroc és el David de Gian Lorenzo Bernini, que mostra el jove heroi bíblic just abans de llançar la pedra a Goliat.

Aquesta escultura es diu David i l'autor és Gian Lorenzo Bernini. Va ser creada quan era jove i la va fer entre 1623 i 1624. És una obra del Barroc italià, i actualment a la Galeria Borghese, a Roma. Bernini va treballar dins de l'escola romana del Barroc, i va fer aquesta escultura amb marbre, un material molt utilitzat a aquella època per la seva bellesa.

L'obra és una escultura exempta, que es pot veure des de tots els costats. Representa David dret i en moviment, en el moment just abans de llançar la pedra amb la fona per derrotar Goliat. No forma part d'un edifici, sinó que està pensada per ser exposada en una galeria o espai interior.

El marbre està polit i llis, cosa que fa que sembli suau i brillant. La sensació que dona és de fredor i duresa, com si fos una figura viva atrapada a la pedra. El moviment és molt important: Bernini aconsegueix que el cos de David sembli girar-se, com si estigués a punt de fer algo o moure's. La llum crea contrastos a la superfície, fent que es destaquin els músculs i tots els detalls del rostre. L'escultura és blanca, ja que no té policromia.

És una escultura que és molt realista, però també idealista, perquè Bernini va fer el cos molt perfecte i fort. L'estructura està ben dissenyada, amb els músculs molt marcats. David porta poca roba, i el drap té plecs grans i naturals, que fan que sembli que s'està movent. El tema és bíblic, ja que explica un episodi de la Bíblia: David abans de lluitar contra Goliat. L'escultura té una finalitat religiosa, decorativa i educativa perquè vol transmetre valors com la fe i el coratge. Bernini la va fer per encàrrec del cardenal Scipione Borghese, que volia decorar la seva vil·la de Roma amb obres d'art.

Aquesta escultura es va crear durant el Barroc italià, en època de la Contrareforma, quan l'Església utilitzava l'art per despertar emocions i fer que la gent sentís la fe de manera més intensa. El David de Bernini és molt important en la història de l'art perquè va influir en molts escultors que van venir després, pel seu realisme, moviment i expressivitat.

MEDUSA

1622-1625

Un dels gèneres escultòrics més reproduïts durant tota la història de l'art ha estat el retrat, molt present en l'escultura. Segurament les primeres representacions humanes tenien les implicacions màgiques i sagrades cap a les quals es representaven. Però la creació d'un autèntic retrat és obra de la civilització grega. El retrat grec té com a punt de partida l'àmbit religiós.

Un exemple d'un retrat del barroc és Medusa, una obra escultòrica feta per Gian Lorenzo Bernini entre els anys 1630 i 1648, durant el període barroc. Està esculpida en marbre amb la tècnica de "talla" i està als Museus Capitolins, Palau dels Conservadors a Roma.

Medusa és una escultura que te multiplicitat de punts de vista, és a dir, pot ser contemplada des de tots els punts de vista. Es pot observar el patiment de Medusa, que està reflexat en la seva expressió. Mirant el marbre blanc, podem intuïr que te una textura suau, lluminosa i contrastada, també que te molt de volum, tant per dins com per fora. Les serps al cap de Medusa sembla que tenen vida pròpia i fan una sensació de moviment real.

El rostre de Medusa mostra una expressió de tristesa i patiment, amb una anatomia naturalista i equilibrada. Bernini, com en la majoria de les seves obres, demostra una gran un profund coneixement del cos humà, capaç de transformar la pedra en emoció viva. Des d'un punt de vista simbòlic, la Medusa pot interpretar-se com una reflexió sobre la bellesa i el dolor, sobre la transformació interior i la tragèdia personal. Bernini no busca provocar terror, sinó compassió: humanitza el mite i ens convida a empatitzar amb la figura mitològica. D'aquesta manera, l'escultor combina la temàtica mitològica amb una profunda càrrega emocional i espiritual, pròpia del pensament barroc.

Pel que fa al context històric i cultural, l'obra s'inscriu en una època en què Roma era el gran centre artístic d'Europa, sota el mecenatge de l'Església i de les grans famílies nobles. Bernini, com a escultor principal del seu temps, va ser l'encarregat de donar forma visual a l'esperit religiós i emocional del segle XVII. Tot i que aquesta obra no és una de les seves més monumentals, sí que destaca per la seva intimitat i intensitat expressiva, convertint-se en una mostra exemplar de la seva capacitat per capturar l'ànima humana en el marbre.

En conjunt, la Medusa de Bernini és una obra que combina virtuositat tècnica, sensibilitat psicològica i simbolisme. A través d'ella, l'artista transforma un mite antic en una representació moderna del sofriment i la bellesa interior. És una peça que resumeix els valors essencials del barroc: emoció, moviment, llum i expressió. La seva influència ha estat duradora, i avui continua sent considerada una de les escultures més profundes de la producció berniniana, així com un referent en la història de l'escultura occidental.

ESTÀTUA DE LA LLIBERTAT

1875-1885

L'estàtua de la llibertat, titulada "La llibertat il·luminant el món", és una escultura coneguda universalment. Està ubicada en l'illa Liberty Island, donant la benvinguda a tots els que la visiten. És la figura femenina més alta dels Estats Units, que representa la llibertat i democràcia.

El seu títol original és l'estàtua de la llibertat, va ser creada pel autor Frédéric Auguste Bartholdi en l'any 1875-1885, d'estil Romanticisme.

Està ubicada a Nova York, Estats Units, però originalment estava a França, el material que s'ha utilitzat va ser de tipus coure, ferro or i acer i van aplicar la tècnica de fos (bronze).

Aquesta és una figura exempta, perquè es pot veure de diferents punts de vista i el seu relleu és alt. L'estàtua de la llibertat és una dona amb la mà dreta alçada amb una torxa que simbolitza la llibertat, i a l'esquerra té una tauleta amb la data de Declaració de la Independència dels Estats Units. No hi és una arquitectura de fris, timpall o capitell, ja que és un monument simbòlic i és Aïllat.

La seva textura és llisa i polida, la sensació que li veien és de duresa i resistència. En l'exterior el seu punt de vista és multiplicat, perquè es pot veure des de qualsevol lloc. És una composició vertical i sense moviment, però real, perquè és una escultura estàtica. No té res de dinàmic, la incidència de la llum és homogènia i suau. La figura és monocroma, pel fet que té un sol color, encara que l'antorxa sigui d'un altre color.

És una escultura figurada, també és una figura idealisme i simbòlica, ja que simbolitza la llibertat de EE.UU. Aquesta Estàtua no és una correcta, ja que no es sembla a un cos humà real, perquè les proporcions, l'escala i la musculatura estan idealitzades per una simbologia i monumental.

ESTÀTUA DE LA LLIBERTAT

L'estàtua de la llibertat, titulada "la llibertat il·luminant el món", és una escultura coneguda universalment. Està ubicada en l'illa Liberty Island, donant la benvinguda a tots els que la visiten. És la figura femenina més alta dels Estats Units, que representa la llibertat i democràcia.

El seu títol original és l'estàtua de la llibertat, va ser creada pel autor Frédéric Auguste Bartholdi en l'any 1875-1885, d'estil Romanticisme.

Està ubicada a Nova York, Estats Units, però originalment estava a França, el material que s'ha utilitzat va ser de tipus coure, ferro or i acer i van aplicar la tècnica de fos (bronze).

Aquesta és una figura exempta, perquè es pot veure de diferents punts de vista i el seu relleu és alt. L'estàtua de la llibertat és una dona amb la mà dreta alçada amb una torxa que simbolitza la llibertat, i a l'esquerra té una tauleta amb la data de Declaració de la Independència dels Estats Units. No hi és una arquitectura de fris, timpall o capitell, ja que és un monument simbòlic i és Aïllat.

La seva textura és llisa i polida, la sensació que li veien és de duresa i resistència. En l'exterior el seu punt de vista és multiplicat, perquè es pot veure des de qualsevol lloc, És una composició vertical i sense moviment, però real, perquè és una escultura estàtica. No té res de dinàmic, la incidència de la llum és homogènia i suau. La figura és monocroma, pel fet que té un sol color, encara que l'antorxa sigui d'un altre color.

És una escultura figurada, també és una figura idealisme i simbòlica, ja que simbolitza la llibertat de EE.UU. Aquesta Estàtua no és una correcta, ja que no es sembla a un cos humà real, perquè les proporcions, l'escala i la musculatura estan idealitzades per una simbologia i monumental.

ESTÀTUA DE LA LLIBERTAT

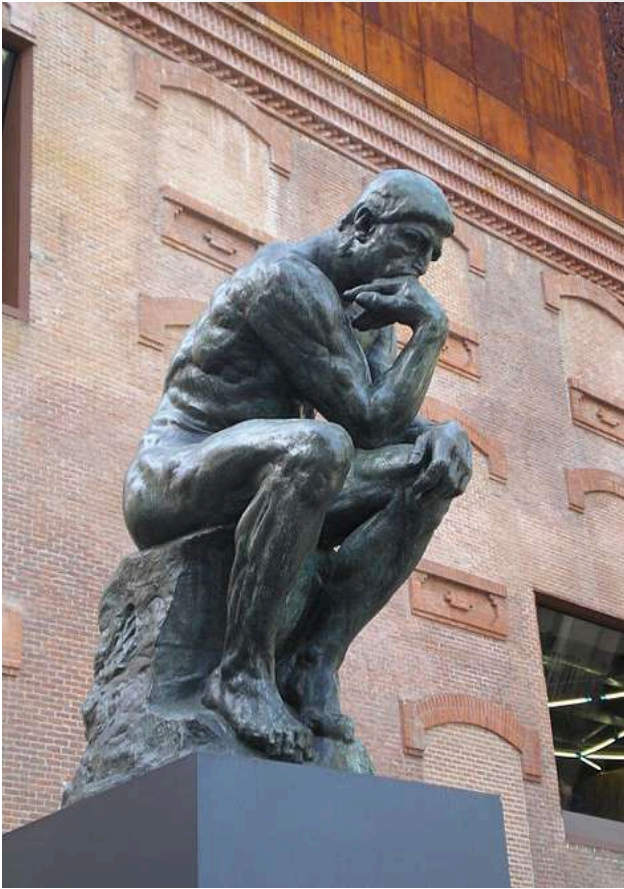

Les seves proporcions no són realistes ja que en total la seva mida és de 93 metres incloent la base. No es mostra res de musculatura perquè està coberta amb una túnica llarga. La part de la túnica mostra uns plecs molts rebregats mentre que el mantell té uns plecs més rígids i rectes.

Aquesta estàtua es va crear com la finalitat de representar la Llibertat de la Independència dels Estats Units, que va ser un regal de França com un signe d'amistat entre ells. La seva identificació és una dona amb una mà alçada amb una antorxa i molt tapada. És una figura commemorativa i la seva funció és propagandística. En el 1870 França va entrar en guerra amb Alemanya i va haver de parar el projecte. En el 1871 França li va haver de donar el territori Alsàcia-Lorena a l'Imperi Alemany. La política de França es va sentir defraudada per la simpatia dels Estats Units amb els alemanys, ja que els francesos els van ajudar a independitzar-se del Regne Unit, llavors li van donar la Estàtua de la Llibertat perquè no se uniera els Estats Units amb els alemanys. Frédéric se'n va inspirar amb l'estàtua de la Tomba de Giovanni de Bernini que està a Florència. Quan es va col·locar l'estàtua de la Llibertat, molts artistes se'n van inspirar en aquesta escultura, com: La Llibertat guiant al poble i Isabella Boyer.

PENSADOR

1881-1882

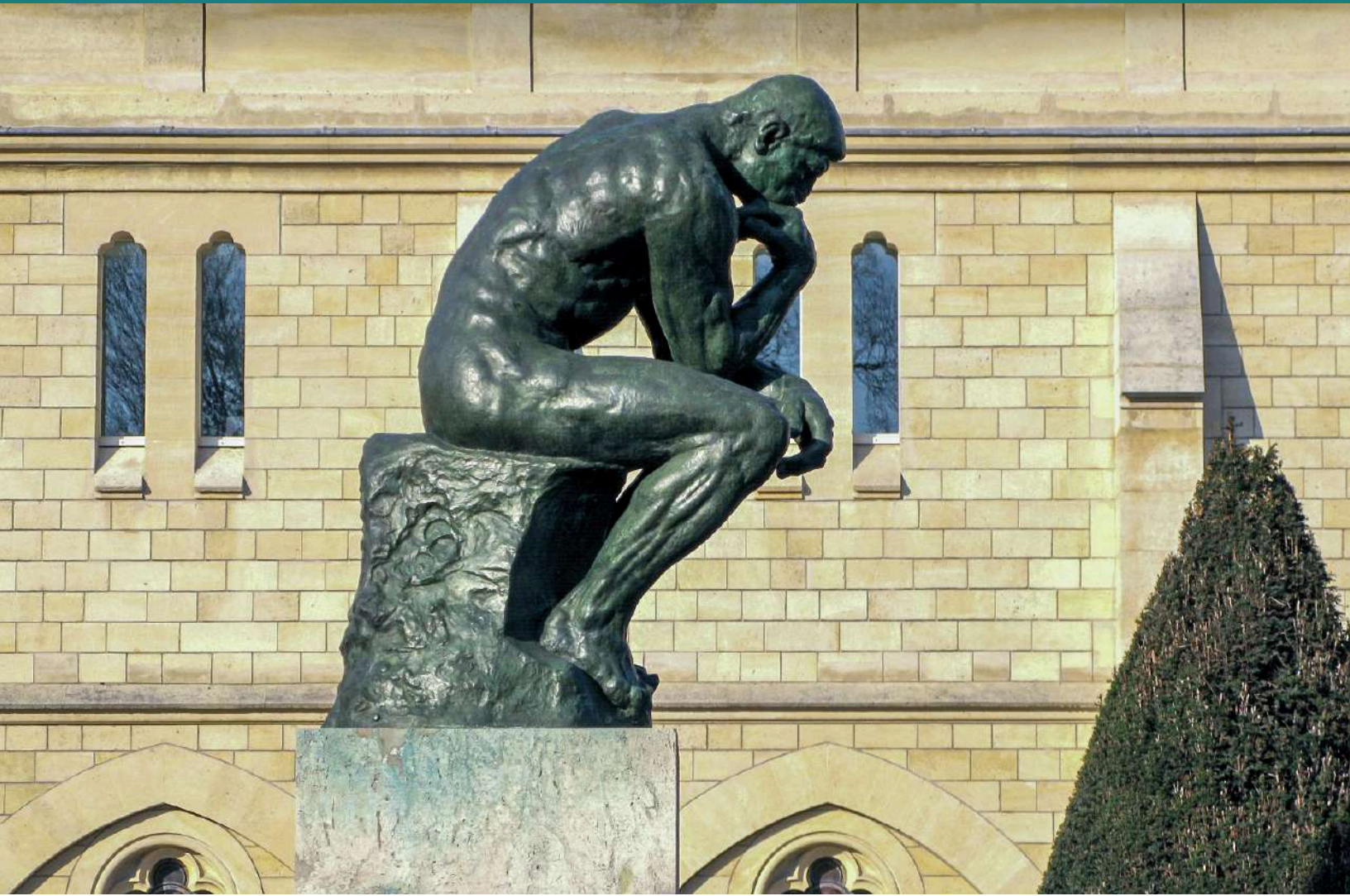
El Pensador és una escultura creada per Auguste Rodin entre els anys 1881 i 1882. Està considerada una de les peces més destacades de l'escultura moderna. Està feta en bronze i forma part del moviment impressionista escultòric francès. Actualment es troba exposada al Museu Rodin de París, tot i que n'hi ha diverses còpies repartides per museus, jardins i places d'arreu del món.

La figura mostra un home nu, musculós, assegut sobre una roca. Té el colze dret recolzat sobre el genoll esquerre i la mà dreta a la barbeta, com si estigués pensant profundament. Aquesta postura transmet molta concentració i introspecció, i amb el temps s'ha convertit en un símbol del pensament humà i de la reflexió intel·lectual.

Rodin va imaginar aquesta escultura com una representació de Dante Alighieri, observant els condemnats a l'infern des de dalt de La Porta de l'Infern. Però amb el pas dels anys, El Pensador va agafar un significat més ampli i universal, convertint-se en una icona de la condició humana.

Una de les coses que més crida l'atenció és la textura rugosa de l'escultura. Rodin ho va fer expressament per donar-li més força i expressivitat. Tot i que el bronze és un material dur i fred, permet mostrar amb molta precisió els detalls del cos. El volum compacte i recollit del cos genera una sensació de tensió interna, com si el pensament fos tan intens que es notés físicament.

És una escultura exempta, pensada per ser observada des de qualsevol angle. Tot i que té una frontalitat clara, la seva composició permet veure detalls diferents segons des d'on la miris. La llum que incideix sobre les superfícies irregulars crea ombres que destaquen la musculatura i donen un toc dramàtic a l'escena.

El Pensador no té una funció religiosa ni mitològica. El que busca és fer-nos pensar sobre la naturalesa humana. Té una finalitat cívica, cultural i educativa, i sovint s'utilitza com a símbol del pensament crític, la filosofia i la intel·ligència.

L'obra va ser encarregada pel Museu de les Arts Decoratives de París i estava pensada per al públic general, sobretot per aquells que estimen l'art i la cultura. En aquell moment, cap al final del segle XIX, Rodin va decidir allunyar-se de l'estil acadèmic i apostar per una escultura més expressiva i emocional. El Pensador reflecteix molt bé les inquietuds de l'home modern: el dubte, la raó, la introspecció i la cerca de sentit.

Amb el temps, aquesta escultura s'ha convertit en una de les més reconegudes a nivell internacional i ha influït molt en l'escultura contemporània. La seva imatge s'ha reinterpretat en molts àmbits, com la pintura, el cinema o la publicitat.

CRIST REDEMPTOR

1931

L'obra analitzada és el Cristo Redemptor, una escultura monumental situada a Rio de Janeiro, al Brasil. Va ser dissenyada per diversos autors: Heitor da Silva Costa, Paul Landowski, Heitor Levy, George Leonida i Albert Caquot (enginyer estructural). Pertany a l'estil art déco i la seva construcció es va iniciar el 1920, tot i que la primera proposta data de 1859. Finalment, es va inaugurar l'any 1931. L'escultura està feta de formigó i recoberta amb esteatita, una pedra bastant coneguda. La tècnica emprada és l'esculpit.

Es tracta d'una escultura exempta o de volum rodó, que es pot contemplar des de diferents punts de vista, tot i que el seu disseny és principalment frontal. Representa Jesucrist amb els braços oberts en forma de creu, un gest que simbolitza la benvinguda, l'amor i la compassió. L'escultura no depèn de cap edifici, sinó que està situada de manera independent, dominant la ciutat de Rio de Janeiro.

La textura de l'escultura és llisa i polida, i transmet una sensació de duresa i solidesa. Té un gran volum i una monumentalitat impressionant, amb una alçada total de 38 metres. La composició és simètrica, reposada i serena, sense moviment. La llum natural incideix de manera homogènia sobre la superfície clara de la pedra, creant un efecte suau i uniforme. El color és gris clar o blanc trencat, sense policromia.

És una obra clarament figurativa, ja que representa una figura humana. El tractament és idealista i simbòlic, no busca un realisme, sinó transmetre una imatge arquetípica de Crist. L'anatomia és correcta però simplificada, amb proporcions equilibrades. El vestit és una túnica amb plecs, propis de l'estètica de l'art déco. El tema de l'escultura és Jesucrist com a Redemptor de la humanitat. Es tracta d'una obra amb una forta càrrega religiosa i política, ja que simbolitza la fe catòlica del poble brasiler i la seva identitat nacional. La seva finalitat és espiritual, decorativa i propagandística, i la seva funció és tant religiosa com arquitectònica.

L'obra va ser impulsada pel Cercle Catòlic de Rio i finançada per donacions populars. Estava adreçada al poble brasiler, en un moment històric en què es volia reafirmar la religió cristiana davant els canvis socials i polítics. Tot i que no forma part d'una producció artística individual, és una obra clau dins l'art públic del segle XX.

Finalment, el Cristo Redentor ha esdevingut una icona mundial, reconeguda com una de les Set Meravelles del Món Modern. La seva influència ha estat notable en altres monuments religiosos i en la cultura visual contemporània.

El Gato de Botero és una escultura molt coneguda feta per l'artista colombià Fernando Botero l'any 1987. Actualment es troba a la Rambla del Raval de Barcelona, on va ser instal·lada l'any 2003. Abans d'estar al Raval, havia estat en altres llocs de la ciutat, però finalment es va quedar allà perquè encaixa molt bé amb l'ambient del barri. L'obra està feta amb bronze utilitzant la tècnica de fosa, i pertany a l'estil conegut com a Boterisme, que és molt fàcil de reconèixer perquè totes les figures tenen formes grans, arrodonides i exagerades.

L'escultura representa un gat amb un cos molt voluminós i desproporcionat, amb totes les parts (com les potes, la cua o la cara) molt marcades i rodones. És una escultura figurativa, perquè podem reconèixer clarament que és un gat, però no és realista, ja que el cos no és com el d'un gat normal, sinó molt exagerat i ple de formes. Aquesta exageració és típica de Botero, que sempre busca fer les seves obres més expressives i diferents.

L'obra és independent, no forma part de cap edifici ni monument, i està situada en un espai públic obert, on qualsevol persona pot acostar-s'hi, tocar-la o fer-se fotos. De fet, molta gent del barri i turistes ho fan, i per això el gat ja s'ha convertit en un símbol molt estimat de Barcelona.

El material amb què està feta, el bronze, és suau al tacte i té una textura brillant. Quan hi toca el sol, la llum es reparteix de manera uniforme per tota l'escultura i fa que les seves formes rodones brillin molt. El volum és molt gran i fa que destaquï dins del carrer, cridant l'atenció de tothom que hi passa. La composició és estable i equilibrada: el gat sembla quiet, com si estigués tranquil i observant, però alhora transmet una sensació de pau i calma.

El tema de l'obra és la representació d'un gat, que pot simbolitzar la tranquil·litat, la curiositat i la convivència urbana. A més, té una finalitat decorativa i cívica, perquè fa més bonic el barri, i també una funció lúdica i simbòlica, ja que convida la gent a gaudir de l'espai públic i a sentir-se part d'ell. El motiu pel qual està a Barcelona és que Botero la va regalar a la ciutat, i l'Ajuntament va decidir col·locar-la a la Rambla del Raval per decorar el barri i donar-li identitat. El context sociocultural reflecteix molt bé la visió optimista, alegre i humorística de l'artista, que sempre exagera les formes per fer-les més expressives i divertides.

El Gat de Botero forma part d'una sèrie d'animals grans que l'artista Fernando Botero ha fet al llarg de la seva carrera. És una escultura molt coneguda i estimada per la gent de Barcelona i pels turistes que la visiten. Avui dia és un bon exemple d'escultura moderna i mostra molt bé l'estil personal de Botero, que sempre fa figures amb formes grans i arrodonides. Amb aquest gat, l'artista ha creat una figura simpàtica i divertida que s'ha convertit en un símbol important de la ciutat de Barcelona.

L'escultura Maman és una dels obris més emblemàtiques de l'artista Louise Bourgeois (1911-2010), una creadora francesa que al llarg de la seva trajectòria va treballar tems com la maternitat, la memòria i la feminitat. Aquesta peça, realitzada l'any 1999, pertany a la seva etapa final i s'emmarca dins l'expressionisme contemporani, ja que no busca la bellesa ideal sinó expressar emocions i sentiments profunds. L'obra està situada a Bilbao, Espanya, davant del Museu Guggenheim, tot i que n'existeixen altres versions a diferents ciutats del món. Està feta de bronze, acer inoxidable i marbre, i la seva tècnica és la fosa en bronze, un procediment que permet aconseguir grans dimensions i formis resistents.

Mamen és un escultura exempta que assembla una esgarrafa i està pensada per a espais oberts com plaus i jardins. L'obra representa una aranya gegant amb vuit pots molt llargues i prevalguis que s'estenen com si envoltessin l'espectador. Sota el cos de l'aranya hi ha un petit sac amb ous de marbre, que simbolitzen la fertilitat i la protecció maternal. Tot i la seva aparença inquietant, Bourgeois va concebre aquesta escultura com un homenatge a la seva mare, que havia estat teixidora, i per això l'aranya és converteix en una metàfora de la figura protectora, treballadora i pacient de la mare.

La textura del bronze és llisa i fina, amb un acabat polit que produeix sensacions de duresa i fredor. El volum és molt gran i imponent, i convida a caminar al seu voltant per observar-la donis de diferents punts de vista. L'escultura no presenta una frontalitat única, sinó una multiplicitat de perspectives, que la fan dinàmica i oberta a l'espai. Els pots arquejades i els línies corbes donin una impressió de moviment fictici, com si l'aranya pogués desplaçar-s'en qualsevol moment, cosa que la fa semblar viva. Tot i ser una estructura estàtica, transmet moviment real gràcies a la seva forma i al joc de l'espai que crea.

La llum incideix de manera homogènia i suau sobre la superfície metàl·lica, fent que canviï d'aspecte segons el moment del dia. El color és el natural del bronze, fosc i brillant, sense policromia, però amb una presència molt forta i expressiva. Aquesta elecció de materials i colors contribueix a reforçar la sensació de solidesa i de força interior que desprèn la peça.

Pel que fa als elements expressius, l'escultura és figurativa, ja que representa una aranya reconeixible, però també antinaturalista, perquè exagera les dimensions i simplifica els forms per aconseguir un efecte simbòlic i emocional. Combina naturalisme i simbolisme: d'una banda, manté la forma real d'una aranya; de l'altra, la transforma en un símbol universal de maternitat, protecció i vulnerabilitat. La seva escala monumental converteix un animal normalment temut en una figura majestuosa i plena de significat.

EDICIÓ A CÀRREC DE L'ALUMNAT
D'HISTÒRIA DE L'ART DE 4T D'ESO:

I. S.
J. M.
N. I.
I. L.
D. V.

B. A.
O. R.
M. A.
C. F.

Escola
Nou Clavé
COOPERATIVA

Mollet del Vallès

DESEMBRE DE 2025